

NA SOUTOKU TEPLÉ A STUDENÉ

Nestěžuji si tu. V téhle nadmořské výšce rukávec beránků, jež napásli se nebeských sedativ, a mé já zatlumené v krytu, na který můžete zaklepat, pokud vás zajímá, jestli jsem živ.

Klepe se tak, že vystoupáte na Mrtvý Luh, vytrhnete statnou kopřivu a šleháte s ní o stěnu větru.

Když nosem natáhnete její štiplavý zemitý pach, budiž to znamením, že nespím, že rozhýbal jsem nohy, z tíhy sladké vyrval je a při povzdechu *ach* dal krvi zas kolovat.

Pijte, co bych neudělal pro pocestnou, když trápí ji žízeň.

Pijte, já vím, že za moc nestojí, sám jsem kdysi vyprahlý scházel do Čech, s horečkou zlatokopa odloupával omítku kostelů a hrudky drtil mezi zuby, jestli v nich vláha slz Marie při porodu, kdyby aspoň stopa –

Nikdy nic. Opouštěl jsem ta svatá místa dojatý pouze sám sebou. A takový založil jsem rod. V roce nula, bez Krista.

Od té doby tucet sebestředných generací přiteklo a vyschlo, aniž hladina se pohnula, až do třinácté kámen hodil kdosi bez viny. V rozestupech kruhy vymizely do ztracena, mně pod očima zůstaly dva poslední.

A tak pijte, jen třeba svlažte rty, ať znovu ve vás ohlásí se síla, jež svému projevu napomáhá tím, že rodí si bytost s titulem žena, a mně v žilách ať ztuhnout zas může ona parodie na krev, v níž koluje chemie prvotní zrady,

vím, jak trpělivě ji filtrují mokřady, jak bez ostychu ostrými tu pálí reflektor měsíce – ale já neuteču, já jen nohy rozhýbal, z tíhy sladké vyrval je a při povzdychu dal životu zas kolovat.

A teď už zase musím spát. Odstupte, Marie, ať vám neublížím. Štěrbiny mých zavírajících se očí mají sílu lisu.